

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*.
Afl levering 5: Gioacchino Rossini, *La gazza ladra*.

Cultuurclash in de Alpen met een ekster

De muziek van *La gazza ladra* van Gioacchino Rossini uit de auto-speakers begeleidt mijn lichte paniek als ik een haarspeldbocht omhoog neem. Een glimp van de rotsige afgrond naast de auto bezorgt me dezelfde beklemming waarover Ninetta in haar aria klaagt. Hoewel de opera me niet boeit, voel ik even met haar mee. De volgende bocht rij ik *larghissimo* in, terwijl ik me afvraag waarom ik Rossini ook alweer zo geweldig vond. Gisteren reed mijn man, vandaag - gedreven door mijn geëmancipeerde ambities - stuur ik. We zijn al twee dagen onderweg naar onze vakantiebestemming en ik ontken stoor mijn vermoedheid. Maar als mijn echtgenoot ook nog vraagt of ik

sneller kan rijden, verlies ik mijn geduld, zie de boom achter de rots niet, scheur er te dicht langs en breng de auto schokkend tot stilstand. Na een geladen *recitativo* met hem verplaats ik me gekwetst naar de bijrijdersstoel en geef uiteindelijk Rossini's matige opera de schuld.

Zijn opera's en het portret van operadiva Giuditta Pasta waarop schilder Giuseppe Molteni haar op de voorgrond van het Comomeer plaatste, zijn de redenen dat ik deze vakantie ineens in de omgeving van de Italiaanse Alpen wilde vieren. Pasta's bovennatuurlijke stemgave en haar romantische

aantrekkingskracht op componisten van haar tijd hielden me meer bezig dan de bereikbaarheid van onze bestemming.

„Laatste loodjes”, zegt mijn chauffeur vredelievend, „nog iets minder dan twee kilometer te gaan.” Ik kijk naar de dreigende rotswanden links en rechts, ben ik misschien toch onredelijk geweest om deze vakantiebestemming te forceren? Door een vogel die op een ekster lijkt somber ik zelfs over Rossini's *gazza ladra* ofwel ekster: kan een vogel juwelen stelen? Plotseling schiet er een voertuig pal om de bocht tegenover ons, onze banden piepen en we botsen nog net niet tegen elkaar. „Hij reed veel te snel!” roept mijn man. Ik spring bozig uit de auto en zoek naar Italiaanse scheldwoorden, als ik muziek hoor. De jonge chauffeur is nog aan het bijkomen van schrik, als ik vraag: „Rossini?” Zijn ogen worden groot alsof hij mij niet begrijpt. Dan knikt hij. „*Il Barbiere?*” roep ik vertederd. Heb ik de hele tijd naar de verkeerde opera zitten luisteren?

„No, *Cenerentola.*”

Ach nee, hoe kon ik me zo vergissen. Terwijl de man bevreemd naar me kijkt, lost Rossini's muziek zachtjes mijn chagrijn op. Meteen zet ik mijn beste glimlach op en zing bijna: „We rijden een stuk achteruit dan kunt u makkelijker doorrijden.”

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.

